

Arjen van Veelen Een geste van Fred

En ja hoor, wéér is er zo'n handtekeningactie voor een zielige asielzoeker. Nu is het ene Wime uit Angola. Mauro nummer zoveel. Houdt het dan nooit op? Nee, niet vanzelf. Het houdt pas op als het beleid verandert. En dan niet alleen voor de show. Neem nu het 'aanbod' dat Fred Teeven dit weekend in een brief deed aan de bewoners van de Vluchtflat in Amsterdam. Hij beloofde drie maanden gratis verblijf in uitzetcentrum Ter Apel, plus een leuke vertrekpremie, als ze lekker zouden teruggaan naar hun eigen land.

Men zegt dat Teeven humaner is geworden (of in elk geval vindt hij dat zelf), maar voor we traantjes gaan wegpinken, maak ik toch bezwaar tegen dat woordje 'aanbod'.

Gister was ik een half dagje in die bewuste Vluchtflat in Amsterdam Slotervaart. Het was verhuisdag: op alle trappen sjouwden mensen met tassen, stoelen, matrassen. Een gekke verhuizing: de bewoners wisten al vanwaar ze vertrokken, maar nog niet waar ze die nacht zouden slapen – goh, wat dat betreft net vluchtelingen, en dat zijn het natuurlijk ook. Ze komen uit nare landen, maar wij gaven ze geen asiel, en toen konden ze niet terug.

Misschien denk je: het zijn vast liegbeesten, ze kunnen best terug. En o, die zitten er vast ook bij. Maar de grootse groep komt uit Somalië, een land dat volgens ons 'Landenbeleid' veilig; het is daar zelfs zó veilig, dat Artsen zonder Grenzen – niet bepaald bangeriken – er onlangs vertrok, nadat er zestien medewerkers

Men zegt dat Teeven humaner is geworden (of in elk geval vindt hij dat zelf)

waren vermoord. Wie liegt dan?

Deze mensen dus werden het afgelopen jaar geholpen door een mix van artistiekelingen, christenen, Turkse bakkers en BN'ers. Inmiddels zijn velen weer afgetaid, het probleem zelf alleen nog niet.

Gister zag je ze op alle verdiepingen met een vrolijke gelatenheid hun biezen pakken. *On the road again. Been there, done that.*

Op de bovenste verdieping, in een bijna lege kamer, sprak ik Chekh el Mouthena (24) uit Mauritanië. Hij was die dag niet naar de bijeenkomst met burgemeester Van der Laan gegaan, zei hij; dat was toch maar een politiek spelletje. Op een stuk spiegelglas had hij met een stift een spreuk geschreven: 'Don't look your face, you don't have humanity rights!!!'.

„Een normaal iemand, iemand zoals jij”, legde hij uit, „kan in de spiegel kijken, en weet wat zijn rechten zijn. Maar wij, we zijn niet eens dieren, niet eens personen, alleen maar *refugees*.”

Nu had burgemeester Van der Laan aan Vluchtelingenwerk gevraagd om een adviesrapport over deze *refugees*. Dat rapport kwam onlangs. Het advies (kort door de bocht): geef ze dan in elk geval even onderdak, iets met een douche.

Toen kwam dus die geste van Teeven van drie maanden Ter Apel. 'Verblijfsregime', heet dat – nieuw woord voor gevangenis (net als die andere eufemismen, zoals 'detentiecentrum' en de mooiste: Vrijheids Beperkende Locatie).

Kortom, ze konden kiezen: straat of cel. En de steeds humanere Teeven schreef dit weekend: „Ik roep u op om van dit aanbod gebruik te maken.”

Wat niemand deed. Logisch. Dit was celstraf in cadeauverpakking. Van Henk Bleker mocht Mauro tenminste nog naar PSV.